

توضیح جمع آورنده مقالات

جویا جهانیبخش

درخت تو گریبار دانش بگیرد

به زیرآوری سچرخ نیلوفری را
حکیم ناصر خسرو

تاریخ بهترین گواه ما مسلمانان است که همواره دانش و دانشوران را بزرگ داشته‌ایم و بی‌گمان بزرگداشت دانشور، در حکم گرامیداشت دانش است.

هر کس با فضای کتب پدید آمده در حوزه نفوذ معنوی تمدن اسلامی آشنا باشد، نیک می‌داند که فرهنگیان و دانشیان مسلمان تا چه اندازه در گرامیداشت مقام دانشمندان و استادان، از متقدم و متأخر، کوشا بوده‌اند و در این زمینه چه سنن حسنه‌ای در میان پژوهشگران و دانشورهای جاری بوده است.

در هر مدحی محدث قلم نگاشته است:

هر گاه در مجلس درس خواجه نصیر الدین طوسی (ره) تمامی از مرحوم سید مرتضی به میان می‌آمد، خواجه بر او درود می‌فرستاد و رویه مدرسان و فضایی که در درشن حاضر بودند می‌کرد و می‌فرمود: **كَيْفَ لَا يَأْتِيَنَّ أَبَا الْوَرْدَانِ؟** چه گزاره بر... **وَرَدَانِ** [وَأَبَا الْوَرْدَانِ] ع. ا. و تقویایی که داشت [درود فرستاده نشود]!

امروز ما وراثت سنن نیکوی علمی و رفتاری این بزرگ دانشیانیم و بر ماست که به اندازه توان در زنده نگاهداشتن این سنت تکریم و تعظیم استادان و دانشوران بزرگ روزگار بکوشیم.

استاد دکتر مهدی محقق، از استادان بی‌مانندی هستند که برای ما یادآور سنت علمی و پژوهشی گذشتگانی چون ادیب نیشابوری و علامه یگانه استاد جلال الدین همایی می‌باشند و نیز حلقه اتصال نسل امروز بدان نسل.

استادی مسلم حضرت آقای دکتر مهدی محقق در چندین شاخه پربار و برگ از درخت تناور علوم اسلامی - در معنای گسترده‌اش، آثار پر شمار و ارجمند ایشان - که هم‌بسا در شمار دروسنامه‌های معتبر دانشگاهی جای دارند - و سابقه تدریس و تحقیق ایشان در مراکز علمی داخل و خارج از کشور و نیز مقامات علمی این بزرگوار - که به تأیید بزرگ دانشیانی از استادان حوزه و دانشگاه رسیده - همه گواه بزرگی این استاد است.

خوشبختانه تا کنون از طرق گوناگون وجوهی از شخصیت فرهنگی استاد محقق شاخه و شتاینده شده است و قدر ایشان بر خود و کلان اهل علم در این مرزوبوم پوشیده نیست.

نگارنده این سطور، هر چند در مدتی کوتاه، ولی این توفیق را یافته که به حلقه درس حضرت استاد وارد شود و در محضرشان زائوی ادب بر زمین زند؛ بر این بنیاد آنچه از آقای دکتر محقق می‌گوید نه همه از خواننده و شنیده، که برخی هم از دیده است.

اینک «مجله گلچرخ» به پیشنهاد حقیر و استقبال شایان توجه سردبیر با فضل و لطفش شمارهای را به بزرگداشت مقام علمی و پژوهشی استاد دکتر مهدی محقق اختصاص داده و حامل «هدیه فرهنگی» گروهی از فضلا و استادان ادب و فرهنگ - به استثنای راقم که ابعده‌خوان و حاشیه نشین درسگاه این بزرگواران است - گشته است.

از آنجا که تهیه برخی از مقالات این مجموعه بر عهده بنده بوده است، قلمی کردن نکاتی چند را در این سخنگاه بر خویشتن روا می‌دارم:

۱) شیوه مرسوم در چنین نامه‌ها، اینست که خلاصه‌ای از زندگانی و شرح خدمات و فهرست آثار آن بزرگوار که نامه بنده پیشکش می‌شود، در آغاز مجموعه جای گیرد.

چون - بحمدالله تعالی - زندگیمان خود نوشت استاد باتام زیبا و دل انبیز و حدیث نعمت خدایه به همراه فهرست آثار و پژوهشهای انتشار یافته‌شان، در دفتر دوم دبیرست گفتار در اختیار علاقمندان ایشان قرار گرفته است و صدا و سیما و مطبوعات نیز در این راه گام برداشته‌اند، ما به درج خاطرانی چند از محضر پر فیض استاد بسنده کردیم (مگر سخن نو آوریم که نور حلالتی است دگر).

۲) در مسائلی که من گمراه آوردم، کوشیدم از اظهار و دست‌های مختلف که به مناسبتی گوناگون با استاد و آثارشان مرتبط بوده‌اند برای شرکت در این تجلیل فرهنگی دعوت کنم: دوست، همکار، شاگرد و...

۳) کار، با همه خردی حجم، - از آغاز تا تحویل مقالات به گلچرخ - دیر انجامید و درین میان بسیاری نگارنده، مسافرنمای سربرابر ارجمند گلچرخ و بر هم خوردن برخی سامانها مؤثر بود. باری، شادمانیم که - بی‌عون الله تعالی - این مجموع گردآورده شد پیشکش را به دانشوری ستوده و فروتن و الحمدلله رب العالمین

دعاگوی و دعاجوی: جویا (رضا) جهانیبخش

یادداشت:

۱) به نقل از سیمای فرهنگیان، تألیف رضا مختاری، ص ۱۲۷، با تکی گرامری.